

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **T. A. N.**, zast. JUDr. Pavlou Kubičovou, advokátkou, se sídlem v Ostravě - Porubě, Gen. Sochora 6176, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 12. 8. 2005, č. j. 62 Az 30/2005 - 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyně stěžovatele, JUDr. Pavly Kubičové, advokátky, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 4. 2005, č. j. OAM-703/VL-20-05-2005. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, stěžovatel v obecné rovině namítal porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a § 16 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody

odkazoval na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Doplnil, že z Vietnamu odešel z důvodu neúnosných životních podmínek a nemožnosti se uživit. Požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V napadeném rozsudku dospěl krajský soud, obdobně jako žalovaný správní orgán, k závěru, že stěžovatel Vietnam neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Krajský soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, že důvodem žádosti o azyl byly toliko ekonomické důvody a žalovaný tak postupoval podle soudu správně, pokud žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou, a na základě výše uvedeného krajský soud žalobu jako nedůvodnou také zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítá stížnostní důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně zejména uvádí, že krajský soud posoudil věc nesprávně, pokud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil správně skutkový stav věci a rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil. Dále uvádí, že příčinou odchodu z vlasti nebyly jen ekonomické důvody, ale i jeho politické názory, jakož i postoje a postup domovských orgánů. Dovojuje politické důvody odchodu z vlasti a vyjadřuje obavu z návratu do vlasti, a na základě výše uvedeného navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ustanovení právního zástupce a tlumočníka.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2005, č. j. 62 Az 30/2005 – 33, byl stěžovateli ustanoven tlumočník.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 11. 2005, č. j. 62 Az 30/2005 – 45, byla stěžovateli ustanovena zástupkyně – JUDr. Pavla Kubičová, advokátka, se sídlem v Ostravě - Porubě, Gen. Sochora 6176.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém obsáhle vyslovil souhlas se závěry soudu a odkázal na správní spis a na dikci zákona. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké

a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda předchozí řízení, včetně rozhodnutí krajského soudu, naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle citovaných ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Naplnění uvedených důvodů však Nejvyšší správní soud v souzené věci neshledal.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu přitom stanoví, že *žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud stěžovatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.*

Nejvyšší správní soud s ohledem na svou ustálenou rozhodovací praxi konstatuje, že podstatou a smyslem azylového řízení je udělit azyl toliko v případě pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, resp. z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Azylové zákonodárství České republiky přitom, a to v kontextu právních úprav azylu v jiných demokratických evropských zemích,

tak vnímá právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před výše uvedeným, což však v souzené věci nenastalo a v řízení to ostatně stěžovatel – s výjimkou kasační stížnosti – ani netvrdil.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel podal dne 11. 4. 2005 žádost o udělení azylu, ve které výslovně uváděl, že Vietnam opustil z důvodu ekonomických potíží a do České republiky přijel za prací. Doplnil, že o azyl žádá již potřetí a chce si zlegalizovat pobyt zde. Obdobně i do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 14. 4. 2005, stejně jako do žádosti o udělení azylu, uvedl, že důvodem žádosti o azyl byly dlouhodobé ekonomické důvody, a snaha o legalizaci pobytu. Ze spisu přitom ani pro Nejvyšší správní soud nevyplynulo, že by stěžovatel uváděl i jiné důvody žádosti o azyl. Žádné problémy se státními orgány, policií, soudy či jinými státními institucemi ve vlasti neměl.

Z výše uvedeného tak vyplývá i pro Nejvyšší správní soud závěr, že stěžovatel žádá o udělení azylu z důvodů, které nejsou vymezeny zákonem azylu, a tedy z důvodů, pro které azyl udělit nelze.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy. Nejvyšší správní soud se přitom plně ztotožňuje s právním posouzením věci provedeného žalovaným a potažmo i krajským soudem, neboť podle názoru zdejšího soudu stěžovatel ani netvrdil, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu.

S ohledem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit stěžovateli v námitkách, ve kterých stěžovatel uváděl, že příčinou odchodu z vlasti nebyly ekonomické důvody, ale i politické názory či postoje a postup domovských orgánů, resp. dovozoval politické důvody odchodu z vlasti (aniž by je jakkoliv konkretizoval) a vyjádřil obavu z návratu, neb tyto skutečnosti ze spisu nevyplynuly. Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal ani, že by Krajský soud v Ostravě posoudil věc nesprávně, pokud neshledal vady v rozhodnutí žalovaného. V žádné z námitek tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Jde o tvrzení zcela nové, stěžovatelem poprvé uvedené až v kasační stížnosti, které si již z tohoto důvodu jeví jen jako účelové.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud odkazuje i na svou související judikaturu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze kterého vyplývá, že *správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Uvedl-li v řízení před správním orgánem pouze důvody ekonomické, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, když nezjišťoval důvody jiné, žadatelem v řízení před správním orgánem neuváděné.*

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud přitom nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti, a proto kasační stížnost dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele, JUDr. Pavla Kubičová, byla ustanovena soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označené zástupkyni za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 1075 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby (á 1000 Kč - § 11 odst. 1 b/ ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ cit. vyhlášky) a jednoho režijního paušálu (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. července 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu